

W nagłówku, na środku strony, znajduje się logo Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich zawierające godło państwa polskiego i podkreślenie w formie miniaturki flagi RP

Warszawa, dnia 1 października 2025 r.

Sygn. akt KR I R 49/25

DECYZJA nr KR I R 49/25

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica,

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2025 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2 kwietnia 2012 r., nr 201/GK/DW/2012, ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu o powierzchni 558 m² położonego w Warszawie przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 stanowiącego działkę ewidencyjną nr z obrębu, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr, dawne oznaczenie numerem hipotecznym, z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy – reprezentowanego przez Prezydenta m.st. Warszawy i A M G,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) oraz art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r., poz.

572, z 2025 r. poz. 769 dalej: k.p.a.),

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2 kwietnia 2012 r., nr 201/GK/DW/2012, w całości.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją.

Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2025 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i ust. 3 w zw. z art. 16 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze pod sygn. akt KR I R 49/25, w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2 kwietnia 2012 r., nr 201/GK/DW/2012, ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu o powierzchni 558 m² położonego w Warszawie przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 stanowiącego działkę ewidencyjną nr z obrębu , dla której aktualnie prowadzona jest księga wieczysta nr , dawne oznaczenie numerem hipotecznym.

Postanowieniami z dnia 27 sierpnia 2025 r. Komisja na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. zawiadomiła o wszczęciu postępowania rozpoznawczego właściwe organy oraz sądy, a nadto zwróciła się do Społecznej Rady o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2 kwietnia 2012 r., nr 201/GK/DW/2012.

Zawiadomieniem z dnia 27 sierpnia 2025 r. Komisja poinformowała o wszczęciu postępowania rozpoznawczego strony: A M G i Miasto Stołeczne Warszawę - reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Powyższe postanowienia i zawiadomienie z dnia 27 sierpnia 2025 r. zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 3 września 2025 r.

Zawiadomieniem z dnia 16 września 2025 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 17 września 2025 r.

W dniu 29 września 2025 r. Społeczna Rada złożyła opinię w niniejszej sprawie, wnosząc o stwierdzenie nieważności ww. decyzji.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

1.1. Dawna nieruchomość warszawska położona przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 objęta była księgą hipoteczną nr .

1.2. Obecnie nieruchomość ta stanowi działkę ewidencyjną nr o pow. 558 m² z obrębu, dla której wcześniej prowadzona była księga wieczysta nr , zaś aktualnie księga wieczysta nr . Właścicielem działki jest A M G. Działka jest zabudowana budynkiem mieszkalnym, murowanym, frontowym, wolnostojącym, jednopiętrowym o powierzchni zabudowy 95,89 m², którego budowę zakończono w 1930 r. oraz boksem garażowym wybudowanym w 1964 r. Ze zgromadzonej dokumentacji nie wynika, aby nieruchomość była zniszczona w wyniku działań wojennych.

2. Dawni właściciele hipoteczni nieruchomości i ich spadkobiercy.

2.1. Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 maja 1947 r., nr 4586/47, tytuł własności nieruchomości warszawskiej Nr przysługiwał M W.

2.2. Postanowieniem Sądu Powiatowego dla m.st. Warszawy z dnia 23 kwietnia 1960 r., sygn. akt , spadek po M W nabyli: mąż B W w 1/4 części oraz dzieci: B M W, Z W i S W po 1/3 części każdy z nich.

3. Objęcie gruntu na podstawie dekretu warszawskiego. Wniosek dekretowy.

3.1. Objęcie gruntu położonego w Warszawie przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 nastąpiło w dniu 25 listopada 1948 r., tj. w dniu ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 27 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego w m.st. Warszawie.

3.2. Termin do złożenia wniosku dekretowego upłynął w dniu 25 maja 1949 r.

3.3. Wniosek dekretowy w stosunku do przedmiotowej nieruchomości został złożony przez M W w dniu 1 kwietnia 1948 r.

5. Zbycie praw do nieruchomości hipotecznej przez dawną właścicielkę M W.

5.1. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 10 marca 1958 r., Rep. Nr , M W sprzedała E J połowę budynku mieszkalnego położonego przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z połową wszelkich praw i roszczeń do przedmiotowej nieruchomości za cenę 100.000 zł.

5.2. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 28 marca 1958 r., Rep. Nr , E J sprzedała J i M małżonkom O swój udział wynoszący połowę budynku mieszkalnego przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z prawami i roszczeniami do tej nieruchomości w takim samym udziale za cenę 105.000 zł.

5.3. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 13 stycznia 1964 r., Rep. Nr , małżonkowie M i J O sprzedali małżonkom L i A K należący do nich udział wynoszący połowę budynku mieszkalnego wraz z prawami i roszczeniami do prawa użytkowania wieczystego połowy działki gruntu położonej przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 za cenę 140.000 zł.

5.4. L K zmarł w dniu 29 lipca 1995 r., a spadek po nim na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 1 kwietnia 1999 r. sygn. akt. nabyły z mocy ustawy żona A K i córka A J G po 1/2 części każda z nich. Z kolei na podstawie tego samego orzeczenia spadek po A K zmarłej w dniu 8 września 1997 r. nabyła z mocy ustawy córka A J G w całości.

5.5. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy- Żoliborza w Warszawie z dnia

24 kwietnia 2023 r. sygn. akt , na podstawie testamentu notarialnego z dnia 13 kwietnia 2022 r. Rep. , spadek po A J G, zmarłej dnia 15 maja 2022 r., nabyła córka A M G.

6. Zbycie praw do nieruchomości hipotecznej przez spadkobierców dawnej właścicielki.

6.1. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 15 stycznia 1969 r., Rep. Nr , B W działający w imieniu własnym oraz w imieniu swych mocodawców - synów: B M W, Z W i S W (spadkobiercy dawnej właścicielki), sprzedał swój i ich udziały wynoszące łącznie połowę budynku mieszkalnego położonego przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z prawami i roszczeniami o nabycie prawa wieczystego użytkowania połowy działki gruntu, F i O małż. O w udziale 2/3 części oraz H N w udziale 1/3 części za łączną cenę 100.000 zł.

6.2. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2004 r. sygn. akt , stwierdzono, że spadek po O O na podstawie ustawy nabyli: mąż F O w 1/2 części spadku, siostra J P w 1/4 części spadku oraz bratankowie: H P, R P, C C i M S po 1/16 części spadku każde z nich, natomiast spadek po F O na podstawie ustawy nabyli dzieci: Z N, G O, J O i B M oraz wnuczka M K po 1/5 części spadku każde z nich.

6.3. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15 października 1997 r., sygn. akt , stwierdzono, że spadek po G O nabyli: synowie A O i L O oraz córka R O po 1/3 części każde z nich.

6.4. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 5 grudnia 1997 r., sygn. akt , stwierdzono, że spadek po J O na mocy ustawy nabyli: żona K O i syn W O po 1/2 części.

6.5. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 5 września 2005 r., sygn. akt , stwierdzono, że spadek po K O na mocy ustawy nabył syn W O w całości.

6.6. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 17 lutego 1989 r. sygn. akt , stwierdzono, że spadek po J P nabyli: bratanek H P, bratanica M S, bratanica C C i bratanek R P - wszyscy po 1/4 części.

6.7. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 7 stycznia 2002 r., sygn. akt , stwierdzono, że spadek po Z N na podstawie testamentu notarialnego z dnia 27 sierpnia 1997 r. nabyły córki: H K z domu N, G P - W z domu N oraz B B z domu N po 1/3 części każda z nich.

6.8. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 2 kwietnia 2004 r., Rep. A Nr , H K (z domu N, odpis aktu małżeństwa wydany przez Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego m.st. Warszawy w dniu 23 marca 2004 r.) należący do niej udział wynoszący 1/6 części budynku mieszkalnego położonego w Warszawie przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z prawami i roszczeniami o oddanie w użytkowanie wieczyste odpowiedniej części działki gruntu, na której posadowiony jest budynek, sprzedała A M G za cenę 48.000 zł.

6.9. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 24 października 2005 r., Rep. A , C C, M S i H P całe przynależne im udziały stanowiące łącznie 30/480 części w budynku położonym przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z prawami i roszczeniami o oddanie w użytkowanie wieczyste odpowiedniego udziału w działce gruntu, na której znajduje się budynek, sprzedali A M G za cenę 18.000 zł.

6.10. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 14 listopada 2005 r., Rep. A Nr, R O, działająca w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz A O oraz L O, całe przynależne jej i jej mocodawcom udziały, stanowiące łącznie 24/480 części budynku położonego przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z prawami i roszczeniami o oddanie w użytkowanie wieczyste odpowiedniego udziału w ww. gruncie, sprzedała A M G, reprezentowanej przez J G za cenę łączną 21.000 zł.

6.11. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 21 listopada 2005 r., Rep. A Nr , R P cały przynależny mu udział wynoszący 10/480 części w budynku położonym przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z prawami i roszczeniami o oddanie w użytkowanie wieczyste odpowiedniego udziału w działce gruntu sprzedał A M G za cenę 6.000 zł.

6.12. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 21 listopada 2005 r., Rep. A Nr, B B, działająca w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz: M K, H K i G P – W udziały w budynku położonym przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23

stanowiące łącznie 48/480 części wraz z prawami i roszczeniami o oddanie w użytkowanie wieczyste odpowiedniego udziału w ww. gruncie sprzedali A M G za łączną cenę 42.000 zł.

6.13. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 12 grudnia 2005 r., Rep. A Nr , W O cały przynależny mu udział wynoszący 24/480 części w budynku położonym przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z prawami i roszczeniami o oddanie w użytkowanie wieczyste odpowiedniego udziału w ww. działce gruntu sprzedał A M G za cenę 21.000 zł.

6.14. Umową sprzedaży sporządzoną w formie aktu notarialnego w dniu 11 września 2008 r., Rep. A Nr , B M cały przynależny jej udział wynoszący 24/480 części w budynku położonym przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 wraz z prawami i roszczeniami o oddanie odpowiedniego udziału gruntu w użytkowanie wieczyste sprzedała A M W z domu G (akt małżeństwa z dnia 06.09.2008 r. nr 122/2008 wydany przez Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w Konstancinie - Jeziornie) za cenę 21.000 zł.

7. Decyzja reprivatyzacyjna.

7.1. Wniosek dekretowy nie został rozpoznany przez Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie.

7.2. Decyzją z dnia 2 kwietnia 2012 r. nr 201/GK/DW/2012 Prezydent m.st. Warszawy: -w pkt. I decyzji ustanowił na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu o powierzchni 558 m² położonego w Warszawie przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23, opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr z obrębu , uregulowanego poprzednio w księdze wieczystej nr (aktualnie KW) na rzecz A J G w udziale 1/2 części i A M W (z domu G) w udziale 1/2 części,

-w pkt. II decyzji ustalił czynsz symboliczny w kwocie 558 zł,

-w pkt. IV decyzji wskazano, że na ww. działce znajdują się budynek mieszkalny wybudowany przed 1945 r. i stanowiący odrębną od gruntu nieruchomości oraz garaż zbudowany na podstawie decyzji lokalizacyjnej z dnia 15 stycznia 1964 r.,

-w punktach V-XIII decyzji Prezydent m.st. Warszawy ustalił postanowienia zawierające elementy cywilno-prawne, takie jak: wskazanie zasad rozliczenia

nakładów (pkt V i VII), określenie przyczyn rozwiązania umowy (pkt X decyzji), określenie przysługującego użytkownikowi wieczystemu wynagrodzenia na wypadek wygaśnięcia użytkowania, za wzniesione przez niego lub nabyte na własność budynki i inne urządzenia (pkt XI decyzji). Z kolei w pkt. VI decyzji organ określił przesłankę wygaśnięcia decyzji - nie stawienie się nabywców bez usprawiedliwienia w Kancelarii Notarialnej w celu podpisania umowy ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu w wyznaczonym terminie. W punkcie VIII wskazano, iż korzystanie z nieruchomości przez użytkowników wieczystych powinno być zgodne z planem zagospodarowania przestrzennego. W punkcie IX opisano konsekwencje zbycia użytkowania wieczystego przez beneficjentów. W punkcie XII zawarto, że decyzja nie narusza praw osób trzecich istniejących w dniu jej wydania, a wszelkie roszczenia wynikłe z naruszenia tych praw mogą być dochodzone na drodze cywilnej. Natomiast pkt XIII wskazano, że prawa i obowiązki użytkowników wieczystych nie wymienione w niniejszej decyzji regulują przepisy o gospodarce nieruchomościami oraz kodeksu cywilnego.

W uzasadnieniu decyzji Prezydent m.st. Warszawy powołał się m.in. na ww. umowy dotyczące zbycia prawa i roszczeń do nieruchomości przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23, uznając je za jedno z podstaw interesu prawnego beneficjentów.

7.3. Powyższa decyzja została wykonana w dniu 20 listopada 2012 r. poprzez zawarcie umowy w formie aktu notarialnego Rep. A Nr .

7.4. Decyzją z dnia 1 lutego 2016 r. nr 1513/4/2016 Zarząd Dzielnicy Żoliborz Miasta Stołecznego Warszawy przekształcił prawo użytkowania wieczystego przysługujące A J G i A M W (z domu G) w prawo własności.

7.5. W dniu 12 lipca 2016 r. A M W powróciła do nazwiska G.

8. Zgromadzony materiał dowodowy.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie: akt postępowania rozpoznawczego nr KR I R 49/25 (2 teczek) oraz akt Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy dotyczących nieruchomości położonej przy ul. Jana Chryzostoma Paska 23 (1teczka papierowa – cienka i 1 plik akt).

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Rażąco naruszenie art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a.

Przepisem definiującym pojęcie strony postępowania administracyjnego, w tym również strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy z dnia 26 października 1945 r. (Dz. U. Nr 50, poz. 279; dalej: dekret warszawski) jest art. 28 k.p.a. Zgodnie z jego treścią strona jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Jak przyjęto w orzecznictwie, pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wyprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z dnia 19 stycznia 1995 r., I SA 1326/93). W przypadku spraw dekretowych tego rodzaju przepisem prawa materialnego jest art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Stosownie do jego treści: dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie - użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Art. 28 k.p.a. nie reguluje przy tym wprost skutków umów cywilnoprawnych, na podstawie których strona uprawniona „sprzedawała” lub w inny sposób rozporządziła przysługującym jej interesem administracyjnym (uprawnieniem) na rzecz innego podmiotu. W kwestii tej wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 30 czerwca 2022 r., I OPS 1/22. W orzeczeniu tym wskazano, że: „W przestrzeni prawa administracyjnego (...) normy prawne mają charakter bezwzględnie wiążący. Skutki administracyjnoprawne mają natomiast charakter jednostronny ściśle związany z władczymi kompetencjami organów administrujących. W konsekwencji nie może być tu mowy o swobodzie podejmowania czynności prawnych na wzór swobody właściwej prawu prywatnemu. (...) Aksjologia prawa administracyjnego potwierdza, że (...), że

źródłem sytuacji prawnej w prawie administracyjnym mogą być wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny (...). Skutki czynności prawnej dokonanej przez podmioty prawa cywilnego samoistnie nie stanowią źródła interesu prawnego w przestrzeni prawa administracyjnego."

Z kolei w uchwale z dnia 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I OPS 1/23 Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że: „dekret warszawski jest (...) aktem ze sfery prawa publicznego a normatywny cel i charakter uprawnia do uzyskania prawa do gruntu odebranego tym dekretem jest dokonywany w publicznoprawnym (administracyjnym) trybie postępowania (...). Sfera normotwórcza, przedmiot i podmiot prawa administracyjnego mogą być (...) kształtowane normami prawa cywilnego tylko wtedy, gdy istnieje wyraźna norma prawna dopuszczająca taką modyfikację. Brak takiej normy wyklucza możliwość oddziaływania prawa cywilnego i czynności cywilnoprawnych na kształt stosunku administracyjnoprawnego w jakimkolwiek zakresie (...)". Wskazano przy tym, że: „Przepisy dekretu warszawskiego nie kreowały normy materialnoprawnej, przypisującej stronom umowy nabycia praw i roszczeń interes prawny w postępowaniu administracyjnym, prowadzonym na podstawie dekretu w celu przyznania praw określonych w tym dekrete. Takiej normy materialnoprawnej, mającej zastosowanie do dekretu warszawskiego, nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Sama bowiem podstawa cywilnoprawna zawarcia takiej umowy (...) nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej, prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Umowa taka nie może bowiem modyfikować, ustawowo określonego, podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrete warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy". Stwierdzono również, że „Skoro bowiem ustawodawca zadeklarował w dekrete zrekompensowanie właścicielom gruntów warszawskich pozbawienie ich prawa własności przez przyznanie im praw określonych w tym akcie, to podmioty te nie mogą w wyniku własnej woli zmienić woli prawodawcy i wskazać innego adresata tego uprawnienia. Należy odróżnić dopuszczalność wyrażenia swojej woli w umowach cywilnoprawnych (...) od niedopuszczalności przypisywania takim umowom skutków modyfikujących normatywny aspekt podmiotowy uprawnienia określonego w dekrete warszawskim w procedurze administracyjnej."

Co należy podkreślić, że w wyroku z dnia 22 października 2024 r., sygn. akt I OSK 1055/20 Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że przyznanie praw określonych w dekrete warszawskim mogło nastąpić tylko na rzecz dotychczasowego właściciela gruntu oraz jego spadkobierców. Z tego też powodu, nie można było umów, na podstawie których przenoszono roszczenia o ich przyznanie na osoby trzecie, uznawać za skuteczną podstawę przyznania im praw mocą decyzji wydanej na podstawie art. 7 dekretu warszawskiego. Tego rodzaju praktyka stanowi rażące naruszenie prawa – w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. – w postaci: art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a. Analogiczne stanowisko wyrażono również w orzeczeniach z dnia 29 sierpnia 2022 r. sygn. akt I OSK 2034/20, I OSK 2875/20, I OSK 707/20 i I OSK 1717/20, z dnia 7 lutego 2023 r. sygn. akt I OSK 1180/21, I OSK 1444/21, I OSK 1363/21. Nadto w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 października 2024 r. I SA/Wa 1498/23 wskazano, że w ten sposób należy również oceniać skutki umów cywilnoprawnych przenoszących roszczenia dekretowe, a zawartych w latach 50-tych XX wieku.

Przekładając powyższe na realia niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że umową z dnia 10 marca 1958 r. dawna właścicielka M W sprzedała E J połowę przysługujących jej praw do przedmiotowego gruntu. Z kolei, umową z dnia 15 stycznia 1969 r. B W, działający w imieniu własnym oraz w imieniu swoich synów: B M W, Z W i S W (spadkobiercy dawnej właścicielki), sprzedał udziały wynoszące łącznie 1/2 prawa do nieruchomości F i O O oraz H N. Jednocześnie beneficjenci decyzji reprivatyzacyjnej wywodzili swój interes prawny w niniejszej sprawie z: przedmiotowych dwóch umów, z kolejnych czynności prawnych dokonywanych w latach 1958 – 2008, które zostały uprzednio opisane, a także z ww. postanowień o stwierdzeniu nabyciu spadku.

Co należy podkreślić, gdyby w latach 1958 - 2008 nie dokonywano tego rodzaju czynności prawnych, A J G i A M G nigdy nie zostałyby wskazane w decyzji z dnia 2 kwietnia 2012 r. jako strony postępowania. W związku z tym Prezydent m.st. Warszawa niesłusznie uznał, że przysługiwały im uprawnienia do żądania ustanowienia prawa użytkowania wieczystego w stosunku do działki ew. nr .

Tego rodzaju stan rzeczy wskazywał zaś jednoznacznie, że w niniejszej sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a., co wyczerpuje przesłankę nieważności określoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

2. Elementy cywilno-prawne w decyzji reprivatyzacyjnej.

Odrębną wadliwość decyzji Prezydenta m.st. Warszawy, obarczoną kwalifikowaną wadą prawną, a wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Komisja upatruje w zamieszczeniu w niej postanowień odnoszących się do materii cywilnoprawnej, której organ administracji publicznej w sposób władczy nie może kształtować. W decyzji tej bowiem poza orzeczeniem o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego za czynszem symbolicznym (pkt I i II) - co stanowi istotę rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej na gruncie art. 7 dekretu warszawskiego - zawarto szereg dodatkowych postanowień (pkt. V-XIII) ujętych w punktach, które wprost kształtują sytuację prawną stron.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż ustanowienie prawa użytkowania wieczystego w trybie przepisów dekretu warszawskiego przebiega w dwóch etapach. Po pierwsze, w toku postępowania administracyjnego organ bada materialnoprawne przesłanki ustanowienia tego prawa (art. 7 ust. 1 i ust. 2 dekretu warszawskiego) i w przypadku spełnienia tych przesłanek wydaje decyzję administracyjną o ustanowieniu tego prawa. Następny etap prowadzony jest na gruncie cywilnoprawnym i kończy się zawarciem umowy w formie aktu notarialnego, pomiędzy gminą i osobą uprawnioną z decyzji. W ramach tego drugiego etapu gmina rozstrzyga o warunkach zawarcia umowy, a więc również o prawach i obowiązkach stron umowy.

W tym względzie wskazać należy, że już w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 sierpnia 2010 r. sygn. akt I OSK 1364/09 wskazano, że użytkowanie wieczyste jest instytucją prawa cywilnego, a zatem przepisy kodeksu cywilnego powinny służyć do określania warunków zawarcia umowy ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego. Rozwinięcie tej tezy można znaleźć w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 grudnia 2017 r. sygn. akt I SA/Wa 999/17, który konkludował, iż: „przepisy dekretu nie zawierają przy tym jakichkolwiek regulacji pozwalających na kształtowanie na etapie postępowania administracyjnego obowiązków przyszłego użytkownika wieczystego. Artykuł 7 ust. 3 in fine dekretu stanowi wprawdzie, że w razie uwzględnienia wniosku gmina określi warunki, pod którymi umowa może zastać zawarta. Jednakże określenie tych "warunków" - uregulowane obecnie w przepisach kodeksu cywilnego - odnosić należy do etapu postępowania cywilnego, które będzie dopiero prowadzone po wydaniu ww. decyzji. To właśnie w ramach tego drugiego etapu rozstrzyga się o "warunkach"

zawarcia tej umowy. Skoro zatem normy prawa materialnego nie przewidywały w tym zakresie kompetencji orzeczniczych organów administracji publicznych, to sprawa ta, w myśl art. 2 § 3 k.p.c. należy do drogi postępowania cywilnoprawnego, (...) w tej kwestii rozstrzygnięcie Prezydenta (.....) zostało wydane bez podstawy prawnej ". Powyższe potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 grudnia 2024 r. I SA/Wa 1095/23, wydanym co do nieruchomości przy ul. Krakowskie Przedmieście 39.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt badanej sprawy, wypada dostrzec, iż nie można wskazać przepisów prawa, które stanowiłyby podstawę prawną rozstrzygnięć zawartych w pkt. V-XIII decyzji reprivatyzacyjnej. Zdaniem Komisji wszelkie tego rodzaju „dodatkowe” zastrzeżenia należą do jej osnowy i wywierają wpływ na prawa oraz obowiązki stron. W pkt. VI decyzji organ określił przy tym, że niestawienie się nabywców bez usprawiedliwienia w kancelarii notarialnej w wyznaczonym terminie stanowić będzie podstawę do stwierdzenia wygaśnięcia decyzji. Uzależnienie obowiązywania stanu prawnego ukształtowanego w rozstrzygnięciu merytorycznym od ziszczenia się zdarzeń przyszłych i niepewnych stanowi rozstrzygnięcie o charakterze władczym, o którym mowa jest w art. 162 § 1 pkt 2 k.p.a. Przepisy dekretu nie stanowią również podstawy do ustanawiania innych warunków, tj.: określenia zasad ponoszenia nakładów (pkt V i VII), korzystania z nieruchomości przez użytkowników wieczystych zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego w przypadku jego uchwalenia (pkt VIII), konsekwencji zbycia prawa użytkowania wieczystego na osobę trzecią (pkt IX), przesłanek rozwiązania umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste (pkt X), kwestii związanych z wynagrodzeniem za wzniesione budynki i inne urządzenia (pkt. XI), kwestii związanych z prawami osób trzecich (pkt XII), czy też określania źródła praw i obowiązków użytkowników wieczystych innego niż wydana decyzja administracyjna (pkt XIII decyzji). Nie ulega bowiem wątpliwości, iż rozstrzygnięcia te nie należą do sfery prawnej kształtowanej w drodze decyzji administracyjnej. Określenie tych „warunków” - uregulowanych obecnie w przepisach kodeksu cywilnego – odnosić należy do etapu postępowania cywilnego, które będzie dopiero prowadzone po wydaniu ww. decyzji.

Komisja zwraca również uwagę, że w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do tego, aby rozstrzygnięcia zawarte w pkt. od V do XIII decyzji traktować inaczej niż pozostałe rozstrzygnięcia tej decyzji, w szczególności aby przypisywać im

walor jedynie informacyjny. Przeczą takiemu ich postrzeganiu treści, jakie zostały w nich sformułowane, a charakterystyczne dla wypowiedzi kontraktowych, jak choćby odwołanie się do przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz kodeksu cywilnego, jako aktów kreujących prawa i obowiązki użytkowników wieczystych w zakresie „niewymienionym w decyzji” (pkt XIII). Wskazuje to wprost na intencję związania stron już na etapie administracyjnym obowiązkami wskazanymi w zakwestionowanych punktach. Są to bez wątpienia elementy, których treścią organy administracji publicznej, a przez to faktycznie także strony - stosownie do art. 110 k.p.a. – będą związane. Będą więc one również wiążące przy formułowaniu umowy o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego, której zawarcie ma dopiero nastąpić w jej wykonaniu.

Nadto podnieść trzeba, iż organ poprzedził te elementy decyzji sformułowaniem „oraz stwierdzam, że”. Jak zaś stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17 kwietnia 2024 r. w sprawie I OSK 1741/22 (dot. ul. Wilczej 6), postanowienia decyzji po zwrocie „stwierdzam” nie mogą być przyjęte jako noszące cechy wyłącznie informacyjne, pozbawione waloru rozstrzygnięcia sprawy, wskazujące wyłącznie na wolę organu poinformowania stron o określonych okolicznościach sprawy. Po pierwsze, postanowienia decyzji nie zostały poprzedzone zwrotem „oraz informuje” lub innym równoznacznym, wskazującym na wolę organu wyłącznie poinformowania stron o określonych okolicznościach sprawy. Po drugie, w ocenie NSA, wypowiedź organu w decyzji po słowach „stwierdzam” nie ma charakteru informacyjnego, gdyż struktura decyzji zaprzecza temu, aby organ w tym zakresie chciał stronom jedynie wyjaśnić okoliczności sprawy lub o nich poinformować. Postanowienia decyzji znajdują się w części imperatywnej decyzji, w której organ wyraża wolę ukształtowania sprawy administracyjnej, a rozstrzygnięcia w tym zakresie znajdują się wśród kilkunastu innych rozstrzygnięć organu. Po trzecie, postanowienia organu w decyzji zostały poprzedzone zwrotem „oraz stwierdzam”, który pozostaje charakterystyczny dla decyzji administracyjnych o charakterze deklaratoryjnym, a więc administracyjnego aktu stosowania prawa, który nie tworzy nowej sytuacji prawnej, lecz potwierdza wcześniejsze jej powstanie na mocy prawa. Zwrot ten nie może zatem otrzymywać w niniejszej sprawie znaczenia odmiennego od tego, które jest powszechnie stosowane przy rozstrzygnięciu spraw decyzją administracyjną o deklaratoryjnym charakterze.

Jak już wskazano wyżej, w wyroku z dnia 17 grudnia 2024 r. I SA/Wa 1095/23 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wprost wskazał, iż takie sformułowania

zawarte w decyzji, które mają charakter władczy (a nie informacyjny), są wydane bez podstawy prawnej, a zatem są obarczone kwalifikowaną wadą prawną.

Reasumując, skoro normy prawa materialnego nie przewidywały w tym zakresie kompetencji orzeczniczych organów administracji publicznej, to sprawa ta w myśl art. 2 § 3 k.p.c. należy do drogi postępowania cywilnego. Oznacza to, że Prezydent m.st. Warszawy, nie mając kompetencji wynikających z art. 1 k.p.a. i 6 k.p.a., ani podstaw w przepisach prawa materialnego, w sposób władczy ukształtował elementy przyszłego stosunku cywilnoprawnego w decyzji administracyjnej.

Mając na uwadze powyższe, wydana przez Prezydenta decyzja obarczona jest kwalifikowaną wadą prawną wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., gdyż doszło do rażącego naruszenia art. 6 k.p.a., który stanowi, że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa w zw. z art. 1 pkt 1 k.p.a. poprzez rozstrzygnięcie w drodze decyzji administracyjnej w zakresie nienależącym do właściwości organu. Zatem decyzja z dnia 2 kwietnia 2012 r. została wydana bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 30 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca.

3. Podstawy prawne wydania decyzji Komisji.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 3 a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych.

W myśl art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Artykuł ten nawiązuje do art. 156 § 1 k.p.a., stosownie do treści którego organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Według Komisji, w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki determinujące konieczność stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 2 kwietnia 2012 r., nr 201/GK/DW/2012.

Obarczona jest ona bowiem kwalifikowaną wadą prawną wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Przejawia się to zaś w dwóch aspektach. Po pierwsze, ustanowiono użytkowanie wieczyste na rzecz osób, którym nie przysługiwał w tym zakresie interes prawny. Po drugie, doszło do rażącego naruszenia: art. 6 k.p.a., który stanowi, że organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa oraz art. 1 pkt 1 k.p.a. poprzez rozstrzygnięcie w drodze decyzji administracyjnej kwestii nienależących do właściwości organu. Zatem decyzja z dnia 2 kwietnia 2012 r. nr 201/GK/DW/2012 została wydana z rażącym naruszeniem prawa i bez podstawy prawnej w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Dodatkowo Komisja dostrzega, że obecnie pojawiają się rozbieżności co do wykładni w zakresie kwalifikacji przyczyn nieważności decyzji reprivatyzacyjnych wydanych w stosunku do podmiotu, który nabył roszczenie dekretowe, a związane ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonym uchwałą z dnia 10 kwietnia 2024 r. I OPS 1/23.

W najnowszych wyrokach sądów administracyjnych, tj. Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 maja 2025 r. sygn. akt I OPS 1351/22 (dot. ul. Krakowskie Przedmieście 85) oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2025 r. sygn. akt I SA/Wa 909/23 (dot. ul. Langiewicza 26), stwierdzono, że Prezydent m.st. Warszawy, przyznając prawo użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu warszawskiego na rzecz osób, których uprawnienie do zastosowania wobec nich art. 7 ust. 1 i 2 dekretu warszawskiego wywodzi się z umowy zawartej w formie aktu notarialnego, spowodował, że taka decyzja została skierowana do osób, które nie miały statusu strony w postępowaniu. Tego rodzaju okoliczność spełnia zaś przesłankę jej nieważności i uzasadnia zastosowanie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. Jednocześnie tego rodzaju stanowisko stanowiło odejście od dotychczasowego (wyrażonego m.in. w wyrokach z 2022 r.) stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego, który analogiczne sytuacje kwalifikował jako rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Powyższe nie ma jednak wpływu na wynik sprawy. Bez względu bowiem na to, czy przyjmemy, że w niniejszej sprawie decyzja nr 201/GK/DW/2012 obarczona jest wadą przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., czy też w art. 156 § 1 pkt. 4 k.p.a.,

konsekwencje tego rodzaju stanu rzeczy są zawsze identyczne, a więc skutkują nieważnością decyzji reprivatyzacyjnej.

Kontrolowana decyzja z dnia 2 kwietnia 2012 r. nie wywołała przy tym nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Zgodnie z tym przepisem, przeniesienie prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej ma się odbyć na osobę trzecią, aby rozpatrywać wystąpienie nieodwracalnych skutków prawnych. W niniejszej sprawie, nie wystąpiły nieodwracalne skutki prawne, bowiem właścicielem nieruchomości w całości jest jedna z beneficjentek decyzji - A M G, która w drodze spadku po swojej matce A G (drugiej beneficjentce decyzji) uzyskała tytuł do całej nieruchomości.

Nadto należy podkreślić, że przeszkody do wydania przez Komisję niniejszego rozstrzygnięcia nie stanowił fakt uprzedniego wydania przez Zarząd Dzielnicy Żoliborz m.st. Warszawy decyzji z dnia 1 lutego 2016 r. nr 1513/4/2016. Na podstawie tego aktu doszło bowiem do przekształcenia w toku postępowania administracyjnego prawa użytkowania wieczystego w prawo własności. Przedmiotowa zmiana w stanie prawnym była więc rezultatem wydania decyzji administracyjnej, której skutki mogą zostać anulowane w toku nadzwyczajnych postępowań administracyjnych. Nie była zaś ona skutkiem dokonania czynności cywilnoprawnej, która nie podlega kontroli administracyjnej. Jednocześnie, jak wskazano w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. I OPS 2/12, nieważność decyzji, w oparciu o którą wydano inną przedmiotowo zależną decyzję, może stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji zależnej na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa, a nie do wznowienia postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a. Podkreślono przy tym, że dotyczy to sytuacji, gdy następuje ciąg zdarzeń prawnych, w których jedna decyzja, będąca podstawą wydania ostatecznej decyzji zależnej, została - w wyniku stwierdzenia wystąpienia przestanki określonej w art. 156 k.p.a. - usunięta z obrotu prawnego. Tym samym, w ocenie Komisji, istnieje możliwość stwierdzenia nieważności decyzji Zarządu. Jednocześnie ustawa z dnia 9 marca 2017 r. nie przewiduje kompetencji Komisji w tym zakresie. Dlatego też ewentualne orzeczenie w tym względzie winno nastąpić w toku jednej z procedur przewidzianej przez rozdział 13 k.p.a.

4. Strony postępowania rozpoznawczego.

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Z uwagi na powyższe, za stronę przedmiotowego postępowania Komisja uznała Miasto Stołeczne Warszawa i A M G jako beneficjentkę i spadkobierczynię drugiej beneficjentki decyzji reprivatyzacyjnej.

5. Konkluzja.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r., w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. orzeczono jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; 1685, z

2025 r. poz. 769; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 §5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek - prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244

§ 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 §1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 §1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. §1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.